

L' IGNORANCIA

REVISTA CRÓNICA

ORGA Y XEREMIES DE VARIES SOCIEDATS DE MALLORQUINS.

A Palma, cada número.....	0'05 cèn. pta.
A domicili. Es trimestre.....	0'55 »
Un any.....	2'50 »
Per dotzenes.....	0'45 »
Núm. a atrassats des 2.ª tom...	0'06 »
Id. id. des 1.ª tom...	0'07 »

SONARÀ CADA DISSAPTE COM HA SONAT FINS ARA
SI T'É VENT Á SA FLAUTA.

ADMINISTRACIÓ: CADENA DE CORT, N.º 11.

Fóra Palma. Dins Mallorca.	{ 3 mesos.....	0'85
	{ 1 any.....	3'25
Dins España.....	{ 3 mesos.....	1'00
	{ 1 any.....	3'50
A Ultramar y s'Estrangè.....	{ 3 mesos.....	1'50
	{ 1 any.....	5'00

UN METGE.

Moltes vegades he tengut sa ploma en sa mà per escriure una història que fá plorá y riure. Moltes tentacions he tengudes de deixarho aná, per no ferí qualcú; però avuy m'ha revengut sa rabia y envant anam y que no se pich ningú, pues va per tothom.

Jò som un homo que sense tení es cabeys blanchs n'he vistes de gròsses y bones. Es méu genit un poch ó un molt estrambòtich y afalconadó, es méu cap sense mòlles ni lastre, y sa méua figura que, encara que me está lleitx es dirhó, basta y sobra per fé fugí ses atlòtes, han fét de mèdo y manera que me topás amb *tipos* rars y estrambòtichs com jò ma-teix.

Un de tants era un metge jove, ni prim ni grás, de barba rossa ó nègre (es pèl no fa al cas,) uys de *calavera* que quant caminava apar que ses séues cammes fossen de goma y que portava vintisé! ó vintivuyt anys escrits a s'esquena. Si voleu sèbre com s'anomenava vos diré que jò sempre que l'he cridat per Tòni s'ha girat, y per Bruno y per Pèp també, però ara, si vos he de dí lo que sent, no sé cèrt ni juraría qu'un d'aquests fos es séu nòm. Batiamló pues d'una vegada amb un nòm de metge y el conexerem d'aquí endavant per Don Damiá Crespa, maldement mos equivoquem qu'axò casi no fa al cas.

Anem a s'història. Aquest jove era fiy de un amo rich, y de molta terreta que vivia a una possessió pròp d'un des pòbles de més fama de dins Mallorca. Es séus pares l'estimavan més que a cap altre germá séu, y no hey havia capritxo ni loquería que no ley comportassen. Bòn principi per acabá malament.

Arribá que quant sos pares estaren cansats de veurel jugá y pèdre es temps, li digueren que se'n havia d'aná cap a Ciutat a rompre, a fòrsa d'estodiá, es llibres li comprarian. Aquí varen essé ses titeres. Rompé a plorá tolduna que ley digueren y pegant potadetes en terra responia malament a n'es bòn

conseys que sos pares li donaven. No volia sèbre rès d'estodiá y apenas li parlavan de Ciutat heu enviava tot allá hont no hey plòu. Y lo pitjó era que'l pòbre tenia rahó, y segons me pens no hauria tornat lòco estodiant perque no hey ha tornat cap ase may. Debades va fé sa mare, per cap estil el podia tòrsa. Son pare debades li prometia còses, però no'l podia jiná.

Si li preguntavan quina carrera volia prendre responia: «*Señó*» que volia dí per éll, menjá, dormí y no fé rès. Es cap y a la fi son pare li mostrá un garròt. Aquí s'acabaren ses potadetes y enfados. En Damianet acalá es cap y sense obrí sa boca per pò de moscart, prengué es trastets y va vení a Ciutat a estodiá.

No vos contaré tot quant va fé per devés Palma perque crech que sense que vos ho diga heu podreu endeviná. Tenia tants d'amichs com volia.

Li agradava molt es Born y la Rambla. May debaxava de les deu s'hora en que tornava a ca-séua.

Tots es mossos de cafès el conexian. No hey havia *calaveron* que no fos amich séu. Sabia un per un es carrés y número de totes ses cases de préstamos; y es doblés que tudá si els posasen a un munt farian pò. Es llibres no conexian En Damianet ni En Damianet conexia cap llibre. Es mèstre se rompia sa *testa* enseñantlò y En Damiá Crespa feya es *zorro* y se falconava des mèstre. Una vegada li romperen es morros per amor de un'atlòta. No passava cap representació de *D. Juan Tenorio*, *D. Juan de Serrallonga* ó el *Conde de Montecristo* qu'ell no anás a veurerla. Arribat es temps des balls de *máscare*s no dormí cap vespre, de mòdo que perdent de cada dia sa salut parexia un tísich. De jach de manegues estretes, capell ample y calsons curts pará a *bombet*, *jaqué*, calsons amb campana y corbata coló de sanch de torero. Ja no parexia es mateix.

Demunt sa taula des séu cuarto no vèyan més que romansos y novèles de mal gènero, llibres d'*amores* y cartes de atlòta.

Però ¡ay! un dia En Damianet Crespa s'en tornava a ca-séua trist y melancòlich. ¿Que li havia succehit? Una vegada un d'es séus amichs el s'en dugué..... allá, (no heu vulgueu sèbre); y de llavò ensá no'l dexá axecá des llit una malaltia amb totes ses campanilles.

¡Pòbre Damiá Crespa! Havia malgastat tot quant son pare li enviava y no tenia una creu per pagá un metge que'l curás. Desesperat, malehía ets séus amichs y es dia en que va neixe, y com dins es séu còr may hey havia entrat sa religió, es séus pensaments eran negres y farests. Sa malaltia prenia un aspècte espantós y ets etsámens s'acostavan a pas de gegant. Sa mare y son pare creguts de qu'estodiava, mentres tant dormian tranquils. ¡Pòbres pares! Arriba es Juny, y En Damiá va escriure a son pare qu'estava malalt. Sa mare sense pèdre una hora vengué a Ciutat y trobá es séu fiy estimat a un quart pís d'una casa, ajagut a dins es llit com un cadávre nadant en porquería. Aquí tornaren a essé ses titeres.

Un altre garròt l'hauria curat, però sa mare era mare y basta. Cuydantlò varios dies y amagant sa malaltia a son pare lográ vence es mal y a la fi s'axecá des llit per tornarsen a ca-séua.

No es axò tot; s'història encara es més llarga.

Després d'un parey d'anys d'estodiá En Damiá va comprende que tenia fusta dins es cap y que faria un servici y un obsequi gròs a sa ciència si dexava els llibres en pau y quietut del *Señó*. Sa mare y son pare no porían consentí que no prengué carrera y posant influències per aquí, doblés per allá y escuses per allá-dessá lograren qu'à Ervissa li donassen un títol de Batxillé que pagaren amb molts bòn doblés y agrahiment.

Vat-aquí En Damiá Crespa tot un *Batxillé*, tant dret com assegut, y fent tanta planta com cèrt personatge a sa Pobra qu'havia set anys qu'hey era y ningú el conexia.

Sos pares que no per axò'l havian de-xat d'estimá tant com abans y que cre-

yan de bòndevères y uys acluchs qu' es séu fiy era s'atlòt més llest qu' hey havia dins Mallorca, li preguntaren quina carrera volia prendre y sense sèbre lo qu' es deya, los va dí: «Metge.»

Un decapvespre, quant es vapor d'Alcudia partia cap à Barcelona, es pares d'En Damià plorant deyan, «¡adiós!» fent bandereta amb so mocadò blanch à n' es séu fiy que s' en anava.

Arribat à Barcelona allà foren ses bònnes. Sètcents duros gastà amb un parey d' anys. ¿Y còm? preguntará qualcú; anant de borina y cafès, prenguent *abonos* en es teatro y arrufat sovint demunt una taula de joch. ¡Pòbre Crespa! En ets etsámens ses carabasses plovian y ell s' en anava à ca-séua apanadit.

A la fi, plè de sentiment morí son pòbre pare. ¡Deu l' haja perdonat!

En Damià Crespa fent prometènses à sa mare per mudà de vida, s' en tornà cap à Barcelona. Es primés dies estodiava y ses cartes à sa mare menudetjavan molt. Havia mudat d'aspècte, però es séu cap sempre va fé rendu d'òlia escardada.

Per acursá aquesta història sòls vos diré que després d' havè gastat lo que no es pòt creure ni pensá, tornà à son pòble amb un bossí de títol molt hermós ahont el declaravan metge sensé y redó. ¿Heu merexia? ¡Deu heu sap!

Sa mare havia conseguit es séu sòmni dorat, però també trobava que sa séua bossa era tornada més pansida qu' una pansa. Més, tot heu donava per ben empleat sòls perqu' En Damià pogués dí: «Jò som metge.»

En Crespa tenia dues germanes que se casaren totduna qu' ell va tení carrera, y còm eran fieses d' un amo rich de possessió sa *promesa* també va essè gruxada. Afagint en axò es deutes que per amor de sa carrera d' ell pesavan demunt s' hazienda y es doblés que manllevaren per amillorá un parey de viñes, se trobà sa mare dins breu temps un poch avall d' interessos. Encara no acabaren aquí ses desgracies.

Dins es pòble hey havia una familia molt rica y antiga ahont En Damià feya cada dia es niu. Componian aquesta familia una viuda y dues fieses que lo que no tenian de guapes heu tenian de riques y bones atlòtes.

Sa séua herència consistia en bones rendes y millós bossins de terra. Apenes morí son pare d' aquestes atlòtes, qu' era un bòn homo, à l' antiga y molt piadós; se repartiren s' hazienda en parts iguals, de mòdo que morint sa mare tot estigués ja arreglat y poguessen fé un bòn partit.

En Crespa tot axò heu havia ensumat y de cada dia li agradava més sa més jove d' aquelles atlòtes, qu' era sa que tenia es bossins de terres millós (segons deyan) y més pròp de la vila. Comensá, pues, per entabaná sa mare que no hey veyà ni hey sentia, quant se parlava de

casá y acostantsè llavò à sa fiya entre paraula y paraula ni feya caure qualcuna de dolsa y la pobreta tremolava quant heu sentia.

Però un altre jove havia etsisat es séu còr y sempre pensava amb ell. Aquest era un jove ciutadá, bòn atlòt à no podè pús, estudiós fins à rebentá, y que tenia es séu còr més gran qu' un temple. Tenia molta anomenada qu' havia guañat molt justament, y son nòm sempre anava acompanyat d' elògis. Era, per acabá, piadós y temorech de Deu, y encara que no fos molt plantós y de moltes qualitats fisiques, eu camvi era humill y poria parlá bé de qu' esvuya y devant qualsevol. Aquest jove estimava de bòndevères aquella atlòta y ella l' estimava à ell. Però En Crespa que rès de tot axò volia sèbre, embaucant sa mare d' aquesta atlòta y fentli creure desbarats còm La Sèu de gròssos, conseguí qu' obligás à sa séua fiya à festetjá amb ell. ¡Pòbre mare! que no sabia ó no volia sèbre qu' En Damià era un calavera, qu' es passetjava sovint acompanyant criades per tota la vila y sostenguent per sota mà à un' altre que li buydava sa bossa, y qu' à més de tot axò era un ase que sòls li faltava sa còua y que quant parlava no sabia may lo qu' es pescava. ¡Pòbre mare! que volgué obligá à sa séua fiya à doná sa mà à un jove, sense Deu ni religió, que si anava à l' Iglesia sòls heu feya per compromís y per veure y riure amb ses atlòtes de mitx pel. ¡Deu se compatesca des séu poch sefiy!

S' atlòta per massa innocent y bona se perdé. Aquell jove de Ciutat sovint li escrivia cartes plenes de bòn desitjos y sentiments y ella li contestava ó no li contestava d' amagat de sa mare, donantli pòques esperanses. Aquell jove ara un martir, y no merexia aquella paga.

Passaren dies y mesos y En Crespa desde es dematí fins es vespre, y oblidant es malalts, estava dins ca sa séua atlòta.

Arribá es dia que parlaren de novianeses y aquella atlòta, no tenguent valor ¡pobreta! per dí que no à sa mare, es deixá portá à l' altá ahont li feren estreña sa mà d' aquell calavera. Tot estava perdut, ni una esperansa va quedá per aquell pòbre jove de Ciutat. ¿Encara més desgracies? ¡Deu méu, encara no bastan! Aquell jove de Ciutat havia volgut veure es casament y son còr va fé un esglay y s' en aná à viure dins un Seminari. Sa pena el consumia, però alçant el còr y es pensament à Deu es conformava y mostrant que dins sa desgracia sabia essè més gran que dins sa felicitat, anava à l' Iglesia à pregá à Deu per aquella atlòta y son espòs. ¡Deu haja premiat sa séua bondat!

Amb es casament havia entrat sa desunió y es rendu etèrn entre es metge y sa séua espòsa. ¿Y còm podían viure

tranquils, si no s' havian estimat may ni es podian estimá? Bòn foren estats es pensaments de sa séua mare si no ha gués mirat tan sòls s' interés, però d' aquesta manera eran dolents, molt dolents; eran sa desgracia de sa séua fiya.

Mares que portau la vista tapada amb sa bèna de s' interés, obriu ets uys y no forseu es còr de ses vòstres fieses, perque de lo contrari no teniu perdó devant Deu.

Sa carrera de metge à n' En Damià Crespa li produhia molt poch, perque apenas tenia partit. Endeutat còm se trobava, axí còm era, capritxós còm sempre havia estat, no se cuydava de rès més que d' atormentá à n' aquella pòbre atlòta que sofria còm una mártir. Gracies à Deu no tengueren descendència. ¡Gracies à Déu! perqu' es fies d' En Crespa foren estats testimoniis clás des pecats de son pare.

Es deutes creixian y es tribunals trossetjavan es bens des metge y d' aquella pòbre atlòta. Sa misèria comensava à mostrá sa séua cara sèca y ruada p' es portal de cas metge Crespa y molt prònte los vengueren à trèure de ca-séua. ¡Desgraciats!

Ferit En Crespa, per darrera vegada, per sa ma de Deu, caygué malalt per no axecarsen pús.

Es vicis que quant era jove l' havian dominat, clarament sortian à sa séua cara. Era axò sa triste conseqüència d' ets seus escesos y pecats. Joves que llansats al mitx del mon, correu cercant sa ciència, tornau arrera abans d' arribá al verger d' els plers y d' els vicis, tornan arrera antes d' arribá al perill. No vulgueu sèbre en mal hora lo qu' hey ha en el fondo d' un avench.

Aquella mártir un vespre, desconsolada aná à cercá es Vicari. En Crespa havia arribat à sa darrera hora y sentia es remordiment que li roegava el còr. ¡Pòbre metge!

Al toch d' una campaneta que portava un escolá, sortian p' es portals de ses cases llums encèsos, agontats per una ma tremolosa ó robusta d' un pagès ajonoyat al portal. Sa campana de l' Iglesia doblega trèts tristíssims. Es Vicari llavò anava à portá es derré consòl à n' aquell desgraciat.

Ajagut demunt una pòbre márfaga, esperava al Viatiche es metge Don Damià Crespa; aquell que per Barcelona tan plantós se passetjava; aquell qu' à roy seguit escampava es doblés; aquell que va engañá à sa mare d' aquella atlòta, aquell que feya prometènses de felicitat, aquell en fin que bravetjava d' havè estat sa desgracia d' aquell ditxós ciutadá que per ell pregava perdonantlo devant Deu.

Aquell mártir feya llum quant el combregaren y li tancá ets uys pòchs moments després perdonantlo també de tot bòn còr.

¡Deu haja acullit al metge Damià!

Aquella atlòta qu'ara está amb sa mare cada dia la venen ajonollada baix del Sant Cristó de l'Església resant per son espòs.

¡Benehida sia sa religiò qu'inspira tants bons sentiments!

Aquí acaba s'història verdadera que fa riure y plorà.

¡Mares obriu ets nys qu'encara es hòra! ¡Joves obriu los també qu'es necessari!

PANCHITO.

A SA MARE DEL MARINER.

EL PRIMER VIATGE.

S' amor el pìantan
Moltes vegades
Petit y cègo
L' arch à s' espalla.
Però aquest ente
Tan fletxatayra
¿Qu' es lo que dona?
Trastorns à s' ànima,
Plòrs y desdítxes
Dòls y barayes.
Ydò, el tal cègo,
Que lluny se fassa,
Jò no 'l vuy creure
Maldament vaja
Desfressat d' hòmo
Que formal parla.
S' amor més digne,
Que més m' agrada,
Es s' amor nòble
De bona mare.
Vaja un exemple
Per comparansa:
Té un fillet una
Molt jove encara
Y es à l' Amèrica
A fer un viatge
Y está molt triste
D' es que li falta;
Son còr rebenta
Plè d' añoransa.
Tot lo sant dia
Ajonoyada
Prega à Maria
Verge del Carme,
Que li conservi
Aquell qu' ella ama
Y à pòrt el duga
Sense desgracia.
Dalt una torre
Veu la mar blava,
Totes ses hòres
Puja y devalla.
Puja per veure
Si veu fragates
Qu' inflan ses vèles
Per vení à Palma.
A la fi un dia
Veu vela blanca
Que majestuosa
Al pòrt avansa.
¡Ay! coneix ella
Qu' aquella barca
Es sa qui pòrta
El fill qu' ell ama.
Y passen hòres
Y espera y guayta;

Tota tramola
Si sent petjades.
Es moments semblan
Hòres ben llargues.
De s' alegria
Li cau en llágrimas.
A la fi arriba.
«¡Es ell!» esclama,
Y sòls no espera
Que putx s' escala.
Corre, y depressa
Amb ell s' abraça.
D' amor encèsa
Besa sa cara,
Gojosa el mira
Y el tròba un àngel.
Sempre es fills, guapos,
Tròban ses mares.
Li diu: «¡Ma vida!
«¡Quanta mudansa!
«T' has fèt un hòmo;
«Tà ja dus barba;
«Y fumes purós;
«Jesus me valga!
«Y à mí que 'm sembla
«Qu' ets nin encara!!»
Li fa preguntes
Y no se cansa,
Tot heu vòl sèbre
D' allà l' Havana.
Fells respira,
Ja rés li manca.
¡Veys qu' es de tènre
S' amor de mare!
Sense cap mira
Més pur que s' auba.
Però es nin cègo
En es còr llansa
Cruèls ferides
Qu' à la fi matan.
Però à ses joves
Tant les encanta
Qu' ara diria.....
Més, per 'vuy basta.

UNA SECVATGINA.

XEREMIADES.

Havent vist que ses bromes d' *Un Llorèns mal casadís* les havian prèses alguns per ben formals, y sabent que moltes d' atlòtes desitjavan sèbre qui era, mos creym amb so devè de dirlos: qu' es un bon atlòt à carta cabal, molt amich de fé una verba, fadrí per l' Església y per lo civil, que festelja una jove pageseta de bona casa y de qualidats molt recomendables, y lo que les sorprendrà més es que segons li hem sentit à dí à ell mateix, còm à bon amich nòstro, que no estarà molts de mesos à carregá amb la santa creu del matrimoni. Hala, ydò; fiauvos en ses apariències y de lo que xèrran avegades quatre desenfeynats de pòble, dihent lo que no es vé.

Alerta mosques. Es còlera rondetja pròp des Mediterràneo, y es temps que correm es apropòsit perque prenga dins Mallorca, ahont es mes de Setembre sòl essè es de totes ses arribades de ses pèstes. Per lo mateix sa Junta de Sanidat

que serv es llum dret no fòs còsa que vessassem s' òli.

Está vist qu' es mes d' Agost es es mes de ses festes per dins Mallorca; y aquest any totes, totes, han estades lluhidíssimes comensant per sa de Llubi es dia de Sant Feliu, sa de Pollènça per la Mare de Deu d' els Angels, y sa de Sant Salvadó d' Artá; continuant per ses de moltes viles es dia de la Mare de Deu d' Agost, sa de Sant Matgí à Santa Catalina, sa de Sant Bernat à La Real, ses de Sant Bartomeu à Capdepera y Sòlle, y acabant per sa de Sant Agustí à Felanitx.

No hey han faltat músiques, focs, globos, balls, corregudes y teresetes, y fins y tot algunes, mascarades històriques.

Es Retgidós de Palma hey havian d' havè anat à totes per àprendre de fé festes, ja qu' han provat de fernè à Ciutat y no n' han sabut.

Recomanam à n' es nòstros lectors es Col·lègi des Pònt d' Inca de Don Llorèns Cruelles, còm un des millós de Mallorca y de moltes parts, sia el que sia es punt de vista baix del que se mir.

Sa sèua situació es escel·lent. Pròp de Ciutat y lo bastant lluny à un mateix temps perque no se distrega s' estudiant d' ets sèus estudis; y col·locat à un punt de moviment, que mantén també amb animació constant s' atenció de s' alumno, perque no decayga es sèu sistema vital.

De bona situació higiènica perque creixca sá s' individu, y contenguent molta casta de estudis oficials, necessaris y d' adorno perqu' ets atlòts se fassan uns homos útils à sa societat.

Lo que però més el recomana es es bon ètsit qu' obté cada any amb sos adelantos des sèus deixebles, gracies à sa constant acció de s' establiment y à sa bona direcció des mateix que per manteni sempre viva s' atenció des deixeble y despertá sa sèua emulació; dona prèmis, promou certámens y fa fèstes adequades à n' es sèus fins y efectes.

Ja no son es cotxos de segona classe des ferro-carril de Mallorca es qu' han tornats véys y es que reclaman cortines perque es passatgés no 's tornin figues sèques aquest estiu; es cotxos de primera també han mesté compostura perque hey ha qualche asiento de *rejilla* que passa per uy y es passatgé que li toch sèurey está ben devertit tot lo camí.

Si va axí; per está bé y sortirné barato convendrá prendre vagó.

Se tracta de subjectá tots es Municipals à ses sigüents condicions:

1.ª Còm la major part d'ells son cògos, à parti des més qui vé, gasterán uyeres, y serán verdes perque tot heu vejen més alegre.

2.ª Dins es séu barri no hey podrán teni cap parent, conegut, ni benefactor; ni coneixerhí cap plassera ó botiga de vendre perque amb un mal bossí no los fassan torná sords y muts.

3.ª No podrà essé catalá, ni valenciá, ni andalús; sinó mallorquí p'es quatre costats, d'aquells que saben dí *juavert* clá; à fi de que tothom l'entenega bé quant parlará.

4.ª Ha de sèbre lletgi, escriure y contes y ha de dú un llibret de memòries per copiarhí totes ses cançons, conveses y espressions fulminants que amòllan ses boques de *dinamita* qu'hey ha dins cèrts barrios de Ciutat.

Quant es Batle l'haurá lletgit per coneixe quants de punts calsan es séus feligresos, el farà cremá. Recomanam que no 'l tirin dins cap clavaguera, no fos còsa que sa vorera de la má tornás pudí.

5.ª Ha de cuydá de qu'ets atlots no converteixcan ses tronetes de s'aygo amb cubetes urinaries y de que sa síquia de la Ciutat no sufreixca cap casta de perjudici particularment quant passa per cèrts carrés procurará qu'estiga ben tapada, perque cèrtes paraules lleiges y malsonants no's disòlguin dins s'aygo.

6.ª Cas que s'Ajuntament no 'l pach corrent tendrà facultat per engabiá tots ets animals verinosos y rabiosos d'es séu barri y mostrarlos à tothom à rahó de dos doblés per cap per resarcirse de sa falta de numerari.

SANT ROCH DEYA À SANT SILVESTRE

¡XUPET AQUESTA!

Tot canvia de camí;
Es qui més sabut vòl sèr
Es tal vòlta es més roci;
Y es qui parla mal des ví
Es qui més sòl beurerà
Agalant mona faresta;
¡Xupet aquesta!

Que dega s'Ajuntament
Axò no heu tròp d'estraniá;
Si no obrava malament
Estich segú que rebent
Se podria desquitá;
Estoviant per fé una festa;
¡Xupet aquesta!

Qu'hey haja per dins Ciutat
Ets empedrats tant dolents,
Que destròssin es calsat,
Y es carrés sian pudents,
Y amb tants de llenagaments
Que vos fan rompre sa testa;
¡Xupet aquesta!

Que haja un Municipal
O qualque mèstre d'escòla;

Qu'es menj un bossí de sòla
En llòch d'un pa d'un real;
Axò no heu trobeu à mal.
*¡Que menj pa d'òrdi amb aresta!
¡Xupet aquesta!*

Si qualque sògra sentiú
Que tanca sa fiya amb clau;
Y devegadas vos diu
«A mí no la me pegau.»
Si sa jove enamorau
Per sa finestra; es prèu llesta;
¡Xupet aquesta!

Si no deym sa veritat
A n'es nòstro Ajuntament;
Y albagant sa vanidat
L'alabam continuament,
Y li deym Señor Escel-lent
Perque pòs cara xalesta.
¡Xupet aquesta!

M. DULEY.

COMUNICAT.

Sr. Director de L' IGNORANCIA:

Agrahesch à sa Redacció d'aquest setmanari s'haverme elegit per un des Jurat qu'ha de visurá es trabays des séu Certámen; però per motius molt justs y rasonables no puch acceptá tan honrós nòbrament. Esper qu'axí heu estampará en es pròxim número, y mentres tant m'oferesch son amich y Sr. Q. B. S. M.—*Bar-tolomé Ferrá.*

Palma 28 d'Agost 1882.

A N' ES TÉUS UYS.

Tens uns uys tan hermosos,
Nina estimada,
Que s'ànima me tenen
Encaptivada;
¡Ay! jò voldria
Que sempre me mirasses
De nit y dia.

Si una llágrima guayta
Qualque vegada
P'els téus ulls, es hermosa
Còm la robada;
Més, no voldria
Veure aquesta hermosura
Cap nit ni dia.

Més si es s'alegría
Lo que retratan
Es téus uyets, nineta,
Llavò me matan;
Sempre voldria
Morirme d'aquest mòdo
De nit y dia.

Per axò no t'estraniis
Si enamorats
Des téus uyets; en glòses
Haja esplicat
Lo que sentia
Ma ànima quant los veyá
De nit ò dia.

PAU PERE PÍFOL.

PORROS-FUTES.

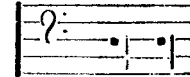
SOLUCIONS À LO DES NÚMERO PASSAT.

GEROGLIFICH.—*Ses estacions tenen retretes.*
SEMBLANSES.—1. *En que tot li pareix pòch.*
2. *En que fa molts de papès.*
3. *En qu'està buyt.*
4. *En que té barres.*
TRIÀNGUL.—*Borrás-Borra-Borr-Bò-B.*
CAVILACIÓ.—*Pallicer.*
FUGA.—*Si pa còls menjá t'has de guañá.*
ENDEVINAYA.—*Una figuera.*

GEROGLIFICH.

!!!!!!!

IVIS

19

UN ATREVIT.

SEMBLANSES.

1. *¿En que s'assembla l'Egipte à una calsa?*
2. *¿Y una caps de mistos à sa platja des Molinà?*
3. *¿Y un rellòge à un carré?*
4. *¿Y es Mòll à una familia?*

UN PETISCURRIS.

TRIANGUL DE PARAULES.

.
.
.
.
.

Omplí aquestes pichs amb lletres que llegides diagonalment y de través, digan: sa 1.ª *retxa*, un llinatge, sa 2.ª, un animal; sa 3.ª, lo que nòltros habitam; sa 4.ª, es comensament y mitat d'un llinatge, y sa 5.ª, una lletra.

ECSEMÉ.

XARADA.

Amb un *prima* m'en vatx aná
A n'es méu *tot* à cassá
Y una *prima* dos vatx agafá
Que me sortí molt *prima* tres
Y es méu *tot* una illeta es
Qu'al Mediterráneo está.

OMRELLIUG ACOR.

PREGUNTES.

1. *¿Còm es més bò un òu?*
2. *¿Qu'es lo que tothom té hasta y tot ses pedres des carré?*
3. *¿Còm pòt un hòmo trèure una pocsia sense essé poeta?*

UN RONDAYÉ.

FUGA DE CONSONANTS.

.O.A A .O.A . U... .A .O.A
K.

ENDEVINAYA.

Mon pare es molt dols
Ma mare molt blana
Y à mí molt m'estiman
Tots es qui me tastan.

X.

(Ses solucions dissapte qui vé si som oius.)

2 SETEMBRE DE 1882

Estampa d'En Pere J. Gelabert.